

Sygn. akt VI Gz 70/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) S.A. w T.

przy uczestnictwie L. M.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej

na skutek zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 lutego 2018r., sygn. akt V Gzd 52/16

postanawia

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek uczestnika o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie zaliczki na koszty związane ze stawiennictwem biegłej na rozprawie w wysokości 300,00 zł. Sąd Rejonowy uznał, że oświadczenie złożone przez uczestnika jest niejasne i pełne rozbieżności, a przedłożone przez niego dokumenty nie pozwalają na weryfikację danych w nim zawartych, a tym samym na uprawdopodobnienie okoliczności wskazanych w oświadczeniu (k.123).

W zażaleniu na to postanowienie uczestnik wniósł o jego zmianę i zwolnienie go od kosztów sądowych w zakresie zaliczki na koszty związane ze stawiennictwem biegłej na rozprawę w kwocie 300 zł, zarzucając błędną ocenę materiału dowodowego. Zdaniem skarżącego Sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę tego, iż w związku ze słabą koniunkturą na rynku budowlanym oraz rosnącym zadłużeniem swojego przedsiębiorstwa uczestnik zmuszony był do zakończenia prowadzonej od wielu lat działalności gospodarczej. Chociażby z tej przyczyny nie był w stanie odłożyć jakichkolwiek środków na poczet kosztów prowadzenia postępowań sądowych.

Według skarżącego ze złożonego przez niego oświadczenia wynika, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek dodatkowych kosztów. Uczestnik nie ma wartościowego majątku, który mógłby spieniężyć, a duża część uzyskiwanych środków jest przeznaczana na wizyty u lekarzy i lekarstwa. Uczestnik od dłuższego czasu leczy się bowiem na nadciśnienie i niewydolność płuc. Osiągane przez niego dochody nie wystarczają na pokrycie zwykłych kosztów utrzymania, a także pozostałych zobowiązań. Jeżeli okoliczności sprawy nie zostaną w pełni wyjaśnione z uwagi na brak odpowiednich środków finansowych, zostaną naruszone prawa uczestnika (k. 128-130).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut błędnych ustaleń jest chybiony.

Poza ogólnikami polegającymi na przytoczeniu orzecznictwa Sądu Najwyższego skarżący w żadnym razie nie podważył dokonanych przez Sąd pierwszej instancji poprawnych ustaleń, opartych zresztą o oświadczenie złożone przez skarżącego. Skarżący nie zaprzeczył, iż nie podał w oświadczeniu danych wymienionych przez Sąd a quo w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Jednakże jego zdaniem nie może to wpływać na wiarygodność oświadczenia majątkowego składanego kilka miesięcy później.

Należy jednak mieć na uwadze, iż uczestnik jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zatem oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania powinno być sporządzone w taki sposób, aby nie budziło żadnych wątpliwości. Skoro w odpowiedzi na wniosek uczestnik wskazał co wchodzi w skład jego majątku, to wnosząc następnie o zwolnienie od kosztów sądowych należało wyjaśnić co stało się z poszczególnymi składnikami majątku i dlaczego nie zostały ujęte w oświadczeniu.

Niezależnie od powyższego, z oświadczenia uczestnika wynika, iż osiąga on dochody w wysokości równej deklarowanym wydatkom. Zatem nie ma przeszkód, aby zrezygnował z części wydatków (np. na prasę) i przeznaczył je na koszty sądowe. Skarżący w oświadczeniu jako stałe wydatki określił koszty komunikacji, podczas gdy notoryjnym jest fakt, że uczestnik jako emeryt korzysta z bezpłatnej komunikacji miejskiej w T.. Ponadto kwota 300 zł nie jest aż tak wysoka, że przekracza możliwości finansowe uczestnika. Poniesienie takiego wydatku jednorazowo z bieżących dochodów nie spowoduje nadmiernego uszczerbku dla koniecznego utrzymania. Wydatki związane z pokryciem kosztów sądowych muszą być traktowane co najmniej równorzędnie, a nawet priorytetowo w stosunku do innych wydatków. Niedopuszczalne jest uznanie, że ponosi je tylko ten, kto ma nadwyżkę ze swoich zarobków czy oszczędności. Skarb Państwa nie może być traktowany jako wierzyciel drugiej kategorii, a zobowiązania względem niego nie mogą być zaspokajane w drugiej, po innych, kolejności.

W konsekwencji należało uznać, że skarżący jest w stanie uiścić zaliczkę na wydatki, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie. Tym samym zażalenie jako bezzasadne należało oddalić na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

(...)

Z.

1. (...),

2. (...),

3. (...)

T. 18.04.2018 r.